

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **ppor. I. B.**, *zastúpeného JUDr. E. B., advokátkou*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-76/PK-2009 z 24. augusta 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. apríla 2011, č. k. 4S/203/2009-41, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. apríla 2011, č. k. 4S/203/2009-41 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 15. apríla 2011, č. k. 4S/203/2009-41 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-76/

PK-2009 z 24. augusta 2009, ktorým žalovaný ako správny orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 12 z 26. januára 2005, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov PZ“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že podľa odborného posudku služobného klinického psychológa Nemocnice s poliklinikou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo NsP-09/2005 z 24. januára 2005, PhDr. E. B., CSc., ktorá vypracovala odborný posudok so záverom, že žalobcove osobnostné vlastnosti sú problematické a nezlučiteľné s výkonom štátnej služby, nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že 10. januára 2005 požiadal plk. JUDr. P. O., zástupca riaditeľa a súčasne riaditeľ Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave III o vykonanie kontrolného psychologického vyšetrenia žalobcu. V žiadosti podľa príslušného tlačiva, ktorým požiadavku odôvodnil, okrem iného uviedol, že výkon služby a plnenie služobných povinností žalobcu považuje za neprimerané, žalobca je slabo iniciatívny, jeho vzťahy s nadriadenými a vystupovanie v služobnom styku hodnotí na zlej úrovni, správanie je neprimerané jeho funkcii a postaveniu, porušuje služobnú disciplínu, za čo bol disciplinárne riešený, svojím konaním vyvolal sťažnosti zo strany občanov a zaznamenal uňho nárast a zvýšenú intenzitu negatívnych prejavov.

V zápisnici o vypočutí z 25. júna 2007 uvedená osoba potvrdzuje, že psychologické vyšetrenie nariadil len na základe nápadnosti zmien v správaní žalobcu, o ktorej sa dozvedel služobným postupom od svojich podriadených. Z vyjadrenia pplk. JUDr. T. Č., riaditeľky odboru skráteného vyšetrovania Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v Bratislave III, ako aj zo zápisnice o vypočutí por. M. M., staršieho referenta OSV Bratislava Nové mesto – západ, odboru skráteného vyšetrovania Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v Bratislave III nepochybne vyplýva, že dôvody, pre ktoré plk. JUDr. P. O. nariadil žalobcovi zúčastniť sa 11. januára 2005 kontrolného psychologického vyšetrenia v nemocnici s poliklinikou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky u PhDr. E. B. CSc., boli dané. V rámci tohto posudku bol stanovený záver, že žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby, nakoľko boli u neho zistené zmeny v správaní s porušovaním etických zásad a služobnej disciplíny príslušníka policajného zboru.

Krajský súd poukázal na to, že správne orgány postupovali v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5 SŽ-o-KS170/2005 z 28. septembra 2006, a za účelom náležitého zistenia skutkového stavu doplnili konanie tak, že vypočuli služobného klinického psychológa. Zo zápisnice z 28. mája 2007, obsahom ktorej je výsluch (dopočutie) vo veci odborného posudku vyplýva, že PhDr. E. B. CSc., bola oboznámená s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj s námietkami žalobcu a uviedla, že v plnej miere zotrváva na výsledku a závere kontrolného psychologického vyšetrenia žalobcu, ktorý podala k 24. januáru 2005 v odbornom posudku NsP-09/2005, pričom skutočnosti, ktoré zakladajú uvedený záver, sú obsiahnuté v náleze pod hore uvedeným číslom. K samotnému kontrolnému psychologickému vyšetreniu bližšie uviedla, že pri hodnotení poznávacích procesov, intelektu a pamäti žalobcu, na zistenie ktorých sa štandardne používajú výkonové testy, neboli zistené výkyvy. Túto skutočnosť oznámila aj žalobcovi. Problematické a nezlučiteľné s výkonom štátnej služby v policajnom zbore boli vlastnosti osobnosti žalobcu, pre ktoré bol vyhodnotený ako duševne nespôsobilým pre výkon štátnej služby v služobnom pomere príslušníka PZ. K samotnému vyšetreniu uviedla, že toto vyšetrenie nemá povahu štandardného vyšetrenia. Ide o kontrolné psychologické vyšetrenie, v rámci ktorého sa metódy volia podľa individuálnych indikácií vyšetrovanej osoby. V podmienkach policajného zboru možno o štandardných vyšetreniach hovoriť napríklad u vodičov služobných cestných vozidiel, ktoré sa vykonávajú pravidelne v stanovených časových úsekoch.

Z ďalšieho dopočutia vykonaného podľa záznamu zo 7. augusta 2007 vyplýva, že k záveru, že žalobca nie je duševne spôsobilý vykonávať štátnu službu v služobnom pomere príslušníka PZ dospela PhDr. E. B., CSc., na základe vyšetrenia metódami: ROR- projektívne vyšetrenie osobnosti, APM I., a II.,- neverbálne vyšetrenie intelektových schopností, Kvit- skúška verbálneho intelektu, BDI- dotazník emotívne-afektívneho prežívania a reagovania a anatomický dotazník.

Krajský súd zdôraznil, že podľa § 3 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky číslo 199/1994 Z. z. o psychologickéj činnosti a Slovenskej komore psychológov (ďalej len zákon č. 199/1994 Z. z.), psychológ je povinný zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s psychologickou činnosťou s klientom. Skutočnosti, ktoré sú obsahom psychologického posudku nie je možné zverejniť ani v prípade súhlasu klienta, pretože by to bolo v rozpore s ustanovením § 3 ods. 2 zákona č. 199/1994 Z.z., podľa ktorého povinnosti mlčanlivosti môže zbaviť psychológa len klient alebo jeho zákonný zástupca. Ak by to malo byť na škodu klienta, psychológ dodrží princíp mlčanlivosti aj napriek súhlasu na jeho porušenie. Krajský súd preto zaujal ten názor,

že pokiaľ žalobcovi bolo odmietnuté oboznámiť sa s obsahom nálezu, ktorý tvoril podklad pre záver kontrolného psychologického vyšetrenia žalobcu, ktorý podala k 24. januáru 2005 v odbornom posudku menovaná psychologička, potom tak bolo učinené v súlade s citovanými ustanoveniami a zrejme v prospech žalobcu.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že z administratívneho spisu, z výpovedí nadriadených, ani z posudku, respektíve z výpovede klinického psychológa, nezistil žiadne rozpory, či diametrálne odlišné závery, a preto námietky žalobcu v tomto smere pokladal za nedôvodné. Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplýva, že žalobca bol oboznámený s obsahom spisu, mohol sa oboznámiť s výpoveďami nadriadených, aj klinického psychológa ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia, a to 10. augusta 2009, kedy bol doň nahliadať, zároveň mu bolo umožnené, aby v lehote do 14. augusta 2009 doručil prípadné doplnenie svojho podaného odvolania, čo však nevyužil. Preto námietky žalobcu o porušení jeho procesných práv v konaní pred správnyimi orgánmi vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené.

Na základe zistených skutočností, po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutí správnych orgánov, dospel krajský súd v záveru, že tieto sú v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie žalovaného a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie.

Podľa jeho názoru, rozhodnutie krajského súdu vychádza z neúplného skutkového stavu, nakoľko krajský súd nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na objektívne zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 221 ods. 1 písm. c) OSP.

Rovnako ako v žalobe tvrdil, že odborný posudok vypracovaný klinickým psychológom nie je objektívny a jeho závery sú diametrálne odlišné od verbálneho a písomného stanoviska, a preto sa opakovane domáhal konfrontácie svedka a účastníka v súdnom konaní. Podľa jeho názoru posudok neuvádza, aké iné nedostatky v správaní žalobcu klinický psychológ spozoroval, a preto sa žalobca domnieva, že posudok bol vypracovaný účelovo. Podľa jeho názoru krajský súd ani žalovaný nepostupoval dôsledne podľa záverov vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď nenariadili kontrolné vyšetrenie duševnej spôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby, nenariadili výsluch klinického psychológa a žalobca sa k tvrdeniam klinického psychológa nemohol relevantne vyjadriť.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu z 27. júna 2011 navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K veci uviedol, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Rozsudok krajského súdu bol vydaný v súlade so zákonom a po riadnom zistení skutočného stavu veci.

Zotrval v plnom rozsahu na svojich vyjadreniach k žalobe, pretože podľa jeho názoru žalobca uvádza v odvolaní proti rozsudku tie isté dôvody ako v žalobe.

Zdôraznil, že problematické a nezlučiteľné s výkonom štátnej služby v policajnom zbore boli vlastnosti osobnosti žalobcu, pre ktoré bol vyhodnotený ako duševne nespôsobilý pre výkon štátnej služby v služobnom pomere príslušníka policajného zboru. Pri prepustení príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, je podkladom pre takéto rozhodnutie posudok služobného klinického psychológa so záverom, že policajt nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby. Správny orgán nie je oprávnený preskúmať pravdivosť takéhoto znaleckého posudku a nemá dôvod spochybňovať jeho objektivnosť.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že boli porušené jeho procesné práva v rámci správneho konania, žalovaný označil tieto námietky za účelové, nakoľko z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom a umožnil žalobcovi využiť všetky procesné práva, ktoré mu zákon o štátnej službe príslušníkov PZ garantuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, podľa § 10 ods. 2 OSP, preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 19. októbra 2011 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby

Podľa § 194 ods. 1 rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods. 1 oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa ods. 2 oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 241 ods. 1 rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 199/1994 Z. z. psychológ je povinný zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s psychologickou činnosťou s klientom.

Podľa ods. 2 povinnosti mlčanlivosti môže zbaviť psychológa len klient alebo jeho zákonný zástupca. Ak by to malo byť na škodu klienta, psychológ dodrží princíp mlčanlivosti aj napriek súhlasu na jeho porušenie.

Podľa § 8 ods. 5 zák. č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov, spracúvanie osobných údajov o psychickej identite fyzickej osoby alebo o jej psychickej pracovnej spôsobilosti môže vykonávať len psychológ alebo ten, komu to umožňuje osobitný zákon.

Predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-76/PK-2009 z 24. augusta 2009, ktorým žalovaný ako správny orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 12 z 26. januára 2005, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods.1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ prepustený zo štátnej služby príslušníka policajného zboru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie

výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné:

Postup pri vykonávaní kontrolného psychologického vyšetrenia príslušníkov policajného zboru na zistenie duševnej spôsobilosti podľa § 14 ods. 1 písm. d) a ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ v roku 2005 upravovalo v tom čase platné nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 19/2001 o vykonávaní psychologických vyšetrení. Podľa článku 9 tohto nariadenia cieľom kontrolného vyšetrenia policajta je posúdenie rozsahu zmien v jeho psychickej spôsobilosti na výkon štátnej služby. Kontrolné psychologické vyšetrenie sa vykonáva na základe požiadavky nadriadených kontrolovanej osoby, pri zistení negatívnych prejavov, napríklad pri opakovaných sťažnostiach na nevhodné správanie sa policajta. Podľa prílohy č. 1 uvedeného nariadenia, v ktorej sa ustanovil zoznam psychologických pracovísk oprávnených vykonávať psychologické vyšetrenia, kontrolné psychologické vyšetrenia príslušníkov PZ vykonáva výhradne klinický psychológ Nemocnice s poliklinikou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Ako vyplýva z administratívneho spisu, kontrolnému psychologickému vyšetreniu sa žalobca podrobil na psychologickom pracovisku Nemocnice s poliklinikou Ministerstva vnútra SR na základe žiadosti nadriadeného, ktorý zaznamenal zmeny v jeho správaní. Na základe odborného posudku, v ktorého záveroch bolo skonštatované, že žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby príslušníka PZ, žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým žalobcu prepustil zo služobného pomeru.

Odvolačí súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že pri prepustení príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, je podkladom pre takéto rozhodnutie posudok služobného klinického psychológa so záverom, že policajt nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby. Správny orgán nie je oprávnený preskúmať pravdivosť takéhoto znaleckého posudku a po jeho vyhotovení nemá inú možnosť ako postupovať podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že posudok je neobjektívny, odvolací súd poukazuje na to, že pre takéto tvrdenie nepredložil jediný dôkaz. Naopak, okrem samotného psychologického posudku, aj z iných dôkazov založených v administratívnom spise, napr. korešpondencia žalobcu určená dvom osobám ženského pohlavia v septembri 2004, je zrejmé, že tieto mohli viesť k dôvodným pochybnostiam o žalobcových osobnostných predpokladoch potrebných pre výkon štátnej služby príslušníka PZ.

Pokiaľ ide o samotný odborný posudok, odvolací súd má za to, že po doplnení dokazovania výsluchom klinického psychológa PhDr. E. B., CSc., ktorá vysvetlila postupy a metódy, ktoré použila pri psychologickom vyšetrení žalobcu a postupujúc podľa zák. č. 199/1994 Z. z. uviedla, že problematické a nezlučiteľné s výkonom štátnej služby v PZ sú vlastnosti osobnosti žalobcu, zmeny v správaní s porušovaním etických zásad a pracovnej disciplíny, pre ktoré bol vyhodnotený ako nespôsobilý pre výkon štátnej služby v služobnom pomere príslušníka PZ, bol tento dostatočným podkladom pre odôvodnenie záveru, že žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, uvádzanie podrobností z psychologického vyšetrenia by bolo nielen porušením vyššie uvedeného zák. č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov a zák. č. 199/1994 Z. z. o psychologickéj činnosti a Slovenskej komore psychológov, ale predstavovalo by zásah do osobnostných práv žalobcu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vyporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 19. októbra 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová